

FOLK OG LAND

NR. 5 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 6. MARS 1971

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

Langs veien med et 'fornemt menneskesinn'

Gyldendal karakteriserer Odd Nansens hets mot den døde Quisling og andre som «gripende» samtidshistorie!

I den norske utgaven av Ralph Hewins' bok «Quisling profet uten ære» (s. 65) heter det om Nansens sønn, Odd, at han «en gang hadde næret interesse for Quisling», men «tok senere avstand fra ham.» Det er et av eksemplene på at Hans S. Jacobsen så langt fra ukritisk lot feilansforsler av forfatteren bli stående i den norske utgaven, slik det synes å fremgå av «dommene» i Løbergsaken. For i den engelske utgaven står det at Odd Nansen var «an early admirer and supporter of Quisling» og dette har tydeligvis den norske utgiver ment ikke kunne bevises.

Det faktiske forhold er at Odd Nansen var tilstede på flere møter i NS og at folk som har sett ham der vel har oppfattet ham som tilhenger av Quisling og har fortalt Hewins dette.

I årenes løp kan jo hendelser og ting som kjent skifte aspekter, spesielt naturligvis hos en mann som havnet så avgjort på den annen side at han endog ble anbragt i Sachsenhausen av tyskerne. Om sin berøring med NS skriver Odd Nansen selv: «Av og til opp gjennom tredveårene var jeg tilstede på «Nasjonal Samlings» møter, nærmest (uthevet av oss) av nysgjerrighet for å se «føreren» og hans drabanter på nært hold — —». Helt grepet ut av luften er altså Hewins' anførsler ingenlunde. Og

Sønnen med det fornemme menneskesinn.

selv om Nansen nå hevder at disse deltagelsene i NS-møter skjedde nærmest av nysgjerrighet og av bekymring for at «Fritt Folk» dengang i de tidlige tredveår drev «en intens antisemitisk propaganda» mens han selv bragte jøder inn i landet, så har det vel ikke vært godt for kildene til Hewins å granske hjerte og nyrer hos Odd Nansen. Spesielt ikke eftersom «Fritt Folk» dengang slett ikke drev noen slik «intens antisemitisk propaganda» som kunne betinge ekstra overvåking fra Odd Nansens side.

Nå er naturligvis Odd Nansens dulgte tanker dengang ikke av så stor interes-

se, og vi ville vel ikke ha beskjeftiget oss med dem heller hvis det ikke var fordi en venn overlot oss til nærmere studium Odd Nansens siste bok «Langs veien», en bok som Gyldendal Norsk Forlag med lyrisk rørelse omtaler slik: «Samtidshistorie som blir gripende, fordi den er spillet av et fornemt, beskjedent menneskesinn.»

Og det er så langt for tiden mellom de virkelig fornemme menneskesinn at det var all mulig grunn til å stifte nærmere bekjentskap med et sådant.

Imidlertid må nok vårt syn på fornemme menneskesinn avvike noe fra forlagets. For kan det være noe særlig fornemt i dette påny å delta i intens skittkasting
(Forts. side 7)

«Adolf Hitler und seine Bewegung» heter en ny tysk bok av Erich Kern. Vi gir en omtale av dette nøkterne og høyst interessante bidrag til en vurdering av den omstridte historiske personlighet på side 5.

LISTEN OVER LIKVIDERINGER
fortsettes på side 5.

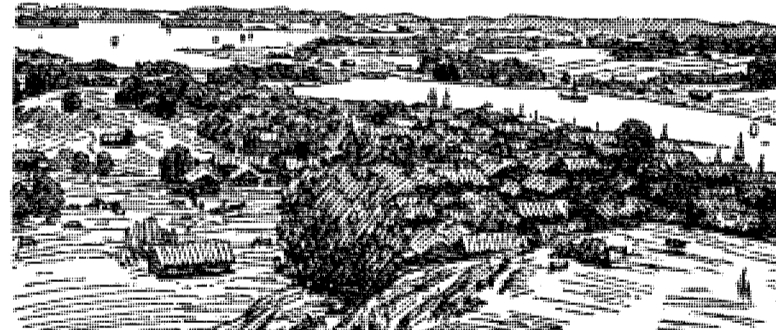
I brennpunktet
behandler denne gang hendelsene i Indo-Kina på uteplan, og på hjemmeplan forfatterboikotten av NRK og Platous siste utspill i EEC-striden. Side 2.

NORGE OG FREMMEDARBEIDERNE er temaet for lederen på side 3.

UNGDOMSSIDEN,
side 4, inneholder som vanlig litt av hvert, bl. a. bringes fortsettelsen av «den lille sorte», nasjonalistisk informasjonstjeneste, innlegg m.v. Foruten en ny kampsang fra dengang.

Byen som er selve norgeshistorien

Ferd gjennom tidene på bakgrunn av Tønsbergs 1100 årsjubileum

Tønsberg på Olav den Helliges tid.

Den gamle, deilige Tønsberg by med historiens sus om sin panne, byen som var kongeby og som tapte sin rolle som politisk sentrum da Norgesveldet gikk under for godt med Kalmarunionen, kan som kjent i år feire sitt 1100 årsjubileum. Og hvem skulle vel ha større grunn til å minnes dette enn det nasjonale Norge? Vi gjør det kanskje best ved å gjengi den Tønsberg-kavalkade som ble lest opp av Jack Fjeldstad i radio 3. januar. Den er skrevet av Theodor Broch.

Fra historiens morgen kommer Tønsbergs navn til oss. I Heimskringla nevnes byen på Harald Hårfagres tid. Slik står det skrevet: — Kong Harald kom med hæren øst i Viken og la til i Tønsberg. Der var kjøpstad.

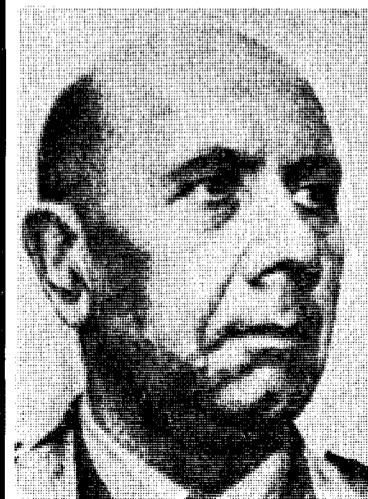
Kongens sønn, Bjørn Farmann, var kjøpmann i Tønsberg. Han ble drept av broren, Eirik Blodøks, og gravlagt ved Kongsgården. Snorre skriver:

— Kong Bjørn ligger i Farmannshaugen på Sem.

Tønsberg ble saga-kongenes by. Olav Trygvason kristnet Viken med hård hånd. Det fortelles at kongen stevnet trollkarler til seg i Tønsberg og drepte dem alle.

Olav den Hellige ble hyllet på Haugar i Tønsberg. Her møter Sigurd Jorsalfarer høvdingen Harald Gille, som krever å bli anerkjent som hans bror. For å bevise sin påstand bar han jernbyrd i Sem kirke.

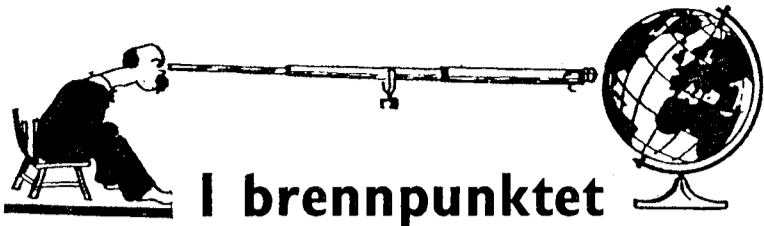
(Forts. side 3)

NORGES EVINDELIGE KRIG behandles påny i en artikkel som tar sitt utgangspunkt i general Lindbäck-Larsens foredrag i Militære Samfunn og den tilsynelatende ensrettede behandling i pressen nordpå. Side 5.

Odd Nansens far sammen med sin høyre hånd Quisling under innsatsen i Armenia. Nansen sitter ved bordet som nr. 4 fra høyre, Quisling står i bakgrunnen foran Leninbildet. Illustrasjon fra boken «Gjennom Armenia», som O. Nansen selv korrigererte for nyutgivelsen i '62.

I brennpunktet

UTE

Den venstreradikale verdenspresse har fått sitt stikkord fra den sovjetiske ministerpresident, som snakker om USA's «opprørende aggresjon» i Laos. Og så å si hele den borgerlige norske presse, som har så vanskelig for å orientere seg i en forvirret verden, er tydeligvis langt på vei enig.

Nå vet våre lesere at vårt blad har kunnet beherske sin begeistring over det amerikanske engasjement i Indo-Kina, som man utgir for å være et antikommunistisk korstog, mens det jo er nake økonomiske interesser — og som vanlig med oljen i forgrunnen — som er drivfjæren. Men når USA nå angripes i en forvirret presse for å krenke Laos' nøytralitet, så må man da i all sunn fornufts navn protestere. Og når en slik holdning attpå til er dominerende i det amerikanske hjemland, da kan vel ikke undergangen som ledende verdensmakt være langt borte.

Det som har hendt er jo dette at sørvietnamesiske fallskjermtropper, og senere andre tropper, med amerikansk luftstøtte, har begitt seg inn i Laos for å få hånd om Ho Chi Minh-veien, og her, midt inne i Laos, kom de i heftige kamper med nordvietnamesiske tropper. Dette burde jo gi grunn til visse motforestillinger når talen er om amerikansk krenkelse av Laos' nøytralitet, men man er kanskje så vant til aggresjon fra kommunistisk side at man ikke fester seg ved det lenger?

Efter at England og USA i annen verdenskrig gjorde kommunistene til sine hjelpetropper mot de borgerlig-nasjonale regjeringer som Japan hadde innsatt i de tidligere koloniland, har kommunistene bygget ut hele Kina, Nord-Korea og Nord-Vietnam til sitt herskapsområde. Herfra støter de utrettelig frem mot Sør-Korea, Sør-Vietnam, Laos, Kambodsja, Thailand og Burma. På samme måte som kommunistene som følge av de vestalliertes politikk under annen verdenskrig har skaffet seg herredømmet i hele Øst-Europa og truende strekker fangarmer mot Rest-Europa.

USA er som kjent et hus i strid med seg selv. Det har derfor måttet innrette seg på en krig uten seir, og

sluttresultatet av det er naturligvis å trekke seg helt vekk. Det som nå skjer i Indo-Kina er et amerikansk forsøk på å sette Sør-Vietnam istand til å klare seg uten amerikansk hjelp ved å skjære av Nord-Vietnams forsynings og oppmarsjveier gjennom de såkalte nøytrale naboland.

Det pussige er at nettopp kretser her i Norge som satter alt på amerikansk hjelp gjennom NATO mot eventuell kommunistisk aggresjon, anbefaler at USA betingelsesløst skal fjerne seg fra et land hvor det ikke har noe å bestille, Sør-Vietnam. Hvis det prinsipp skal følges, hvorledes vil det da gå i Europa med Berlin, med Bundestyskland og dermed også med resten av Vest-Europa?

HJEMME

Efter at det efterfølgende var skrevet dukket Bortens lekkasje og de derav følgende regjeringskomplikasjoner opp. Det skulle naturligvis ha vært dagens tema her hjemme, men det får da utstå til neste nummer. La oss idag bare slå fast at noen mer idiotisk måte å skille lag på kunne vel ikke Borten og hans Senterparti ha funnet!

Striden omkring Norge og Fellesmarkedet går ufortrødent videre og en må vel ha grunn til å konstatere at motstanden mot norsk medlemskap stadig øker. Selv innen det a-nasjonale Høyre skjer det avskallinger. Det er vel følelsen av dette som har ført momsens hovedforsvarer Platou, Høyres nestformann, frem på arenaen igjen. I et offisielt foredrag var han freidig nok til å angripe Folkebevegelsen for å ha tatt standpunkt mot EEC på forhånd uten å avvente resultatet av forhandlingene. Det sier Høyres nestformann efter at dette parti, med ham selv som en drivende kraft, fikk gjennomført merverdiavgiften ene og alene av hensyn til å forbedre marsjen inn i EEC! Den merverdiavgift som til og med fellesmarkedet Belgia først nå har vært nødt til å innføre, noe som har fremkalt streiker og uroligheter. Det sier den mann hvis partifelle og utenriksminister offentlig karakteriserer det som en katastrofe om Norge ikke kommer med. Kan man ta noe mere standpunkt på forhånd?

Ellers er det vel forfatter-boikotten av NRK som påkaller størst interesse. For alt vi vet kan den kanskje være løst når dette leses, men det kan likevel være grunn til å knytte noen bemerkninger til den. Det er naturligvis all mulig grunn til å betale anstendig åndsarbeide skikkelig, og det har ikke NRK gjort, så ut fra det syn er aksjonen høyst berettiget. Men svært lite av det vesentligste som serveres i NRK er det vi vil kalle anstendig åndsarbeide. Eftersom betalingen for originalskuespill til NRK spesielt er trukket frem i diskusjonen, må det være grunn til å peke på at spesielt fjernsynsteatrets utvalg av skuespill ikke har noen gjengklang blant seerne. Det drives et meningsløst og som regel talentløst eksperimentalteater som intet har å gjøre på en monopolscene for det brede publikum. Utvalget smaker her av et visst venstreradikalt kameraderi. Også når det gjelder forfattervirksomhet bør det betales efter kvalitet, ikke efter tariff. Ellers gjør man det som skulle være kunst til et slags vanlig kontorarbeide.

Man blir jo ikke «kunstner», vel ikke engang «forfatter» om man får antatt sine skriblerier hos åndsfeller i NRK.

Forholdet er, såvidt vi forstår, at det skjer en underbetaling, spesielt i forhold til de fastlønte programkjendisene, som vi synes er høyst overvurdert både i lønninger og anseelse. Vanlige forfattere kan ikke leve av å arbeide for NRK fordi de brukes så sjelden, eftersom alle de venstreradikale eksperimentister ført skal tilgodesees, unansett kunstnerisk kvalitet. Det er her det må skje en endring hvis det virkelig skal monne noe for andre enn de allerede på forhånd privilegerte. Men så lenge NRK driver om som et skip uten styrmann, fullt av alle slags venstreradikale åndelige sjørøvere som uten hemninger fremmer sine anarkistiske særsyn, er det vel ikke stort håp om en slik endring.

Og når alt kommer til alt, så har det vel ikke egentlig heller vært meningen at NRK skal være noen slags forsorgsanstalt for mere eller mindre mislykkede skribenter. Det burde være nok med statsinnkjøpet av allehånde bøker uten hensyn til kvaliteten.

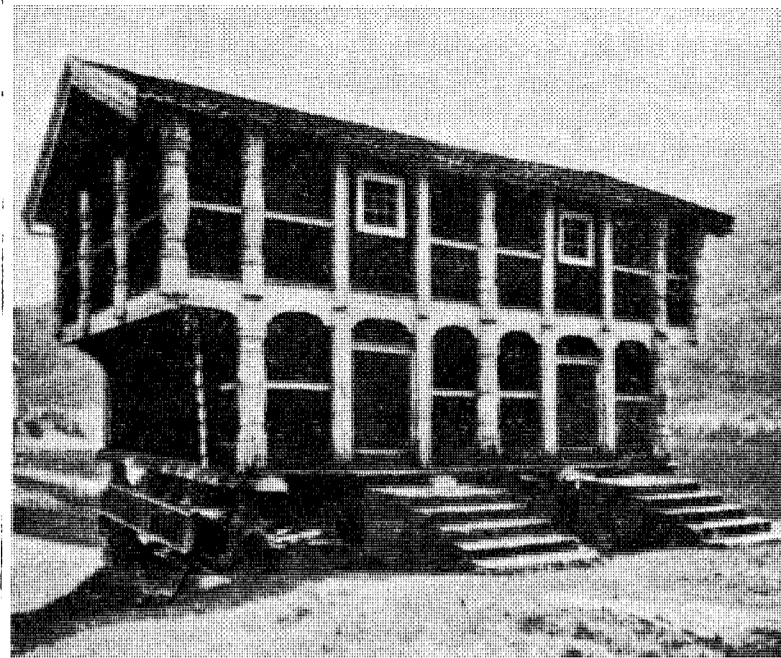
Politikus

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Et praktfullt bokverk

Loft på Mellom Kravik, Nore i Numedal fra ca. 1300. Illus. fra boken.

Kristoffer Visted — Hilmar Stigum: *Vår Gamle Bondekultur I og II.*

J. W. Cappelens Forlag.

Den som ikke kjenner dette praktverk fra før har sannelig noe å glede seg til. Verket om vår gamle bondekultur ble først utgitt av Kristoffer Visted i 1908, men der er senere kommet nye utgaver, bl. a. en stor og rikt illustrert utgave i 1951—52. Visted døde, men professor Stigum fortsatte hans arbeide med utarbeidelsen av en ny utgave. For også utgaven av 1951—52 har vært utsolgt i mange år nå og det har vokset opp en ny slekt som trenger å få festnet sine røtter i gammel norsk jord. Dette er så meget viktigere som flere og flere synes å miste fotefestet i den internasjonals storm som blåser over landet og pussig nok er det alle kraftpatriotene som synes å ha lettest for å tape nasjonal sans og samling.

Norge er et bondeland og vil fortsette å være det iallfall en god stund ennu, gudskjelov. Byene vokser og vokser riktignok, men fremdeles er det ikke mere enn en eller to generasjoner som skiller de aller fleste også i byene fra bondelandet og den gamle norske bondekulturen. Ennu har ikke asfalten dekket de gamle livs-røtter helt.

Det er derfor en prisverdig innsats Cappelens Forlag har gjort når det nå sender ut det gamle praktverk i ny utgave. Den bygger på utgaven av 1951—52, men er rikere illustrert. Og bilder sier jo som kjent ofte mere enn adskillig tekst. De to bind har tilsammen 500 bilder i både farver og i sort/hvitt og teksten er på ialt 1000 sider. Formatet er hendig og utstyret usedvanlig titalende.

De to bind gir en fyldestgjørende omtale av så å si alle sider ved den gamle bygdekulturen. Vi nevner kapitlene: Bonden og ættesamfunnet — Husene og tunet — Det gamle og det nye jordbruket

— Åkerbruk i gammel tid — Februk og førsanking i gammel tid — Hjemmesysler, håndverk, bygdekunst — Fødsel — Frieri og bryllup — Død og likferd — Flatbrød og brødbaking — Mat og måltid — Sammenskuddslag og gilder — Drikkekar og drikkeskikker — Årlige festdager — Tidsregning og primstav — Drakt — Folketro — Visedikning — Eventyrfortelling.

Naturligvis blir et slikt verk med alle de praktfulle bildene ikke av de aller billigste, og det kan vel kanskje skremme mange. Men, la det likevel være slått fast her at vi synes det er verdt hver eneste krone, og at vi håper riktig mange — ikke minst blant de unge med sine urinstinkter i behold — vil koste på seg gleden av å eie et slikt verk.

SIEGFRIED

Månadsbladet FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 30.-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

KRISTNE VENER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær.

Møtetid kl. 19.15

HUSK ABONNEMENT- FØRNYELSEN

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Norge og fremmedarbeiderne

Det er ganske betegnende hvorledes en ikke uvesentlig side av norsk EEC-tilslutning holdes utenfor diskusjonen. En behøver ikke snakke hånlige og nedlatende om negerstammers tabuforestillinger når man her i Norge er belempret med dem i enda høyere grad. Så lenge har våre lodne partidemokrater av mangel på politiske mål skrållet om raselighet og én verden at bare man nevner at Norge har eller kan få et raseproblem, så er det nærmest som å banne i kjerka første juledag.

Og dog burde vel alle disse munnens internasjonister bare ved å kaste et aldri så lite blikk ut over landets grenser se at overalt er det raseforskjellen og rasestridighetene som dominerer, i krig som i fred. Vil alle disse som taler så vakkert om at alle raser er like hevde at slik er det bare i lavtstående negerland, så kan vi henvise til USA som holder på å sprenges ifiller av rasemotsetninger. Eller til det England vi så gjerne henger i halen på, hvor man holder på å skaffe seg amerikanske tilstander på halsen.

Her kommer vi da også inn på hva som kan skje med Norge som tilsluttet EEC. Britiske politikere, og det på begge fløyer, speider over hav etter et sted å bli kvitt sitt fargede problem. Løsningen ligger i EEC, hvor disse «britiske borgere» fritt kan ta arbeide i alle de tilsluttede land. Det ligger nær å se at Norge da kommer på tale i første rekke.

Og kan da dette være noe å stå etter hva en så enn måtte mene om rasenes likhet eller ulikhet? Vi er jo ikke ukjent med problemet allerede idag. Pressen har gjenlydt av besværing over det en fremmedfugl av en restauranteier i Oslo foretar seg med de fremmedarbeidere han importerer til bruk i restauranten. Vi vet ikke noe om hvor godt eller hvor dårlig han betaler dem, men det er ganske åpenbart at her skjer det ting bak folkets rygg som det bør protesteres mot. Kan altså en hvilken som helst arbeidsgiver bosatt i Norge uten videre importere fremmedarbeidere fra fjerne land uten synderlig kontroll? Alt i den hellige fortjenestes og det uutholdelige «velstandssamfunns» navn? Teller hensynet til et homogent norsk samfunn ingen rolle i disse utelukkende økonomiske betraktninger?

Baksiden av medaljen ser vi allerede noe av — skjønt selv synes vi nok det ville være verre om de importerte ble værende her, noe de jo i stor utstrekning gjør. Den norske stat må betale reisepenger hjem igjen for de importerte når utbytterne her ikke lenger kan gjøre bruk av dem. VG forteller at bare i løpet av to dager i mars ifjor ble det av skattepenger betalt hjemreisebillett for 64 fremmedarbeidere som ikke kunne utnyttas mere på det norske arbeidsmarked. Så er det bare å sette igang ny import isteden. Nå skal det innrømmes at 42 av de nevnte var fra Sverige og Danmark, men likevel. I løpet av bare to dager!

Her kan man få et lite inntrykk av hva fremmedarbeiderinvasjonen i virkeligheten betyr allerede idag og det bør være lett å fatte hvilke truende aspekter norsk EEC-tilslutning avtegner.

Norge er ikke større enn at vi trenger det selv — og alene. Vi kan ikke stilltiende se på at man selger det ut i smått i den evindelige jakten på større produksjon og mere «velstand», som partipolitikerne kan sette overstyr igjen.

Krigen som fortsatte

Aftenposten har som kjent i noen utstrekning begynt å åpne sine spalter også for et avvikende syn når det gjelder Norges påslatte «fortsatte krig» etter kapitulasjonen. Vi vet ikke hva bladets motiv kan være, men det øves iallfall fortsatt en striks sensur med hva som trykkes. Einar Syvertsen, den ene av de opprinnelige hoveddebattanter, har således etter hva vi hører fått refusert et tilsvarende til Magne Skodvin, og det samme gjelder advokat Sverre Helliksen som hadde noen bemerkninger til Benjamin Vogts historiedosering i bladet. Hellikens innlegg er i forhold til de mange lange artikler så kort at det ikke kan være plassens syn som har diktert Aftenpostens stillingtagen. Slik var det innlegg advokat Helliksen sendte bladet:

Under denne overskrift skrev Benjamin Vogt en artikkel i Aftenposten den 10. februar. Jeg tillater meg å gjøre oppmerksom på at den verdensanerkjente «Openheim International Law» Bind II, 7. utgave, side 168 skriver, oversatt: «Krig er en konflikt mellom stater ved deres væpnede militære stridskrefter», ikke handelsflåten, som Vogt skriver. Og sammesteds s. 248 hos Oppenheim: «Bare fullt suverene stater er kvalifisert som krigførende», mens Norge var totalt okkupert.

«Elverumsfullmakten», som Vogt bygger på, var ifølge Stortingets presidentskaps enstemmige standpunkt i «Dokument nr. 5 (1945)», 7./8. 1945, oppbrent men ble rekonstruert av Presidentskapet ifølge bl.a. et privat oppbevart referat av debatten på Elverum 9. april 1940. Formannen C. J. Hambro opplyste resultatet i «Dokument nr. 2 (1945)» side 749. «Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har i den tid da Stortinget ikke er samlet». Mens Stortinget juni—september var samlet i Norge (Riksrådsforhandlingene) utga allikevel regjeringen anordning 3. juli 1940 fra London, hvortil den var flyktet 7. juni 1940 fra sine rettigheter og plikter, og etter samme dag i legalt statsråd å ha vedtatt: «håpløst for Norge å fortsette krigen» mens Ruge fikk «befaling til å innstille fiendtlighetene». Det var den faktiske krigsslutt. Tysk overkommando i Norge, von Falkenhorst, telegraferte til Ruge 9. juni 1940, at også Tyskland «innstillet fiendtlighetene». Ruge skrev da også i sin «Krigens Dagbok» I side 444, 10. juni 1940:

OLAF HOLM:

Alminnelig folkevett

I. «Politikken mangler alminnelig folkevett», sa en landskjent og meget ansett mann forleden dag i TV. Det skal ha vakt adskillig forargelse, har vi senere hørt. Det er nu engang sannhetens skjebne, at den vekker forargelse for ikke å si raseri, istedenfor at den burde være velkommen — for å holde oss til overlege Scharffenbergs uttalelse om det samme forhold. Også han ble (undertiden) forsoekt tiet ihjel.

II. Det alminnelige folkevett er en farlig motstander. Det skrider frem langsomt og uimotståelig. Det lar seg ikke tie ihjel. Det viser også erfaringen på hjemlig grunn. Kanskje nettopp der.

«Retts»oppgjøret her til lands er ikke alene «den største rettsløshet i landets historie», det er den største rettsskandale innen den vestlige sivilisasjon så lenge den har eksistert, verre enn kjetterbålene, heksebålene og Nürnbergdomstolen, fordi «retts»oppgjøret er skjedd mot bedre vitende — og fastholdes mot bedre vitende!

«Retts»oppgjøret er påtvunget den feige Londonjuntaen av Moskva og gjennomført ved organisert massetoskeskap — og hviler fremdeles på dette grunnlag.

III. I den konflikt i folket, som er oppstått herav, har de som er seg sin skyld i denne landsulykke bevisst, påberopt seg — for å komme unna ansvaret mens de lever — historiens dom. Men historiens dom er det det alminnelige folkevett, som feller. Deres ettermæle blir deretter.

«Manns ettermæle dør aldri», sier Håvamål. Jfr. Kark.

IV. For å skaffe et norsk lovlig grunnlag for rettsopp-

«Det er enighet om at vår militære motstand opphører i kveld kl. 24. Og det fastholdt Ruge ved offentliggjørelsen av Bind I i 1946. Han kunne ikke gå utenom sin ordre om innstilling av fiendtlighetene og hadde som overkommando heller ingen selvstendig myndighet til å beslutte krigføring. Kongen kunne for sin del ikke føre krig utenfor rikets grenser iflg. Grl. § 25 uten Stortingets samtykke og det ble hverken søkt om eller gitt.

Sverre Helliksen

gjøret ble fabelen og historien om fullmakten på Elverum lansert og forsøkt fastslått på et forunderlig vis ved minnestøtter med problematiske innskrifter (for å si det pent). Det viste seg å være å renne hodet mot den veggen, som her behandles — nemlig det alminnelige folkevett.

I forståelse herav ble avtalen i Trondheim av 1940 gravet opp igjen og gitt en ny fortolkning, eller kanskje rettere ønsketolkning på grunnlag av den tyske tekst, som ble behørig feilaktig oversatt. Det er selvfølgelig gått samme veien; også den har rent hodet mot det alminnelige folkevett. Den som ikke forstår det idag, vil forstå det imorgen.

V. Så blir det avtalen mellom Londonjuntaen og Moskva som står for døren. Det skal bli meget interessant å se dens sammenstøt med det alminnelige folkevett hertilands.

Byen - -

(forts. fra side 1)

Erling Skakke erobrer Tønsberg ved krigslist. Fra brennende skip driver røyken over byen og blender forsvarerne. Presten Roar Langtale får grid for byfolket.

Nordmennenes innbyrdes strid gir Dane-kongen fotfeste i landet. Den mektige kong Waldemar underlegger seg Viken, som blir Jarledømmet, med Tønsberg som hovedstad. Snorre beretter at kong Waldemar står på Slottsfjellet og erkjenner at borgen fra naturens side er uinntagelig. Borgerkrigen raser videre. Baglernes leder bisp Nikolaus holder til i Tønsberg. Men Sverre prest er birkebeinernes fører. Var han en svindler eller en helgen? Sverre seirer og blir Norges konge. Fra fjellet ved Tønsberg taler han Roma midt imot.

Etter Sverres død bryter borgerkrigen ut igjen. Birkebeinernes høvding er nå hertug Skule, som regjerer for barnekongen Håkon Håkonsen. De stridende parter møtes i Tønsberg sensommeren 1217. Baglerne ligger ved Gunnarsbø med mange skip i sundet. Men kongen har også store styrker og 40 skip. De leirer på Nøtterøysiden. Bisp Nikolaus lar seg ro over til hertugen og avtaler våpenhvile. Partene møtes til forhandlinger i Maria-kirken i Tønsberg. Det blir fred. Den unge Hå-

(Forts. side 7)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Nasjonalistisk informasjonstjeneste

NS-BEVEGELSE I DANMARK

Danmarks Nasjonalsosialistiske Ungdom, som vi fortalte om i siste nummer før jul, har sendt oss sitt program pluss første nummer av sitt «kampblad for nasjonalsocialismen i Danmark». Bladet heter kort og godt Nationalsocialisten og har en heading prydet med et stort hakekors. Bladet betrakter seg som en direkte fortsettelse av det gamle organ med samme navn som inngikk i 1945.

På god demokratisk vis er det naturligvis blitt sendt anmodning til den danske justisminister om at han må la bevegelsen forby ved lov. Vedkommende som står bak anmodningen mener å kunne finne hjemmel for et forbud i FN's menneskerettserklæring. De vet, den som begynner med at «alle mennesker er født like» osv.

AMERIKANSK SS-ORGANISASJON?

Til å sørge for ro og orden på partioppmarsjer samt til å beskytte bevegelsens førere og talere har de amerikanske naziledere besluttet å opprette en spesiell sikker-

hetsstyrke eller Security Force. Det understrekes at alle hvite menn over 17 år kan søke om opptagelse. Men de får ikke være av jødisk herkomst. Lederen for denne nye avdelingen heter William Kirstein og han har tidligere vært tilknyttet hovedkvarteret i Los Angeles.

CANADA

Det nasjonalsosialistiske

parti i Canada er blitt formelt oppløst av sin leder John Beattie etter rådslagning med NS-Verdensunionens hovedkvarter.

Bakgrunnen for tiltaket er at hele det nordamerikanske kontinentet oppfattes som ett integrerende område og at det derfor er mer formålstjenlig med en organisasjon for begge land.

Adolf hin forferdelige

«... Det blod som er utgyddt på det europeiske kontinent de siste tre hundre år står ikke i noe forhold til resultatet av hendelsene. Frankrike er forblitt Frankrike, Tyskland Tyskland, Polen Polen, Italia Italia osv. Hva **dynastisk egoisme, politisk lidenskap og patriotisk forblindethet** — under strømmer av blod — har oppnådd av tilsynelatende dyptgripende statspolitiske forandringer, har i nasjonal betydning bare berørt folkenes overflate, deres grunnleggende fundament har de knapt forskjøvet. Hadde disse statene anvendt bare en brøkdel av sine krefter til bedre formål, så hadde de

sikkert lykkes bedre og varigere.

Det nasjonalsosialistiske Tyskland vil freden ut fra dypeste prinsipielle overbevisning. Vi vil den videre ut fra den enkle, primitive erkjennelse at ingen krig er egnet til å fjerne den europeiske krise, men tvertimot ville forverre den. Det nye Tyskland lever i en mektig gjenreisning av sine indre skader. Ingen av våre prosjekter av konkret art vil være fullført før om ti, tyve år. Ingen av de gitte oppgaver av ideal art vil finne sin løsning før om femti eller kanskje heller hundre år. Jeg har skapt den bevegelse

(Forts. side 7)

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

IV.

2. Den Objektive Virkelighet

Rase som antropologisk faktum

La oss ha i minne H. Grimms ord om at «... Filosofi, Sosiologi og lignende åndsrettede vitenskaper kan egentlig ikke dra noen slutning om mennesket uten å sitte inne med elementære kunnskaper om mennesket som biologisk vesen...» Vi må altså trenge inn i begrepet rase.

Den mest pregnante forskjell er å finne mellom de tre store etniske grupper **europider, mongolider og negrider**.

De tradisjonellistiske for-

dommer hos politiske dogmatikere mot undersøkelser omkring rasespørsmål må nødvendigvis gi seg utslag i en generell **fiendskap mot vitenskapen om mennesket, og i fiendskap mot biologien**.

Dette er bakgrunnen for at visse krefter f. eks. i Vest-Tyskland arbeider for å fjerne **biologi-undervisningen fra gymnaset**. De handler derned i grunnen bare konsekvent. Den åndsepoke som har formet deres verdensbilde, det 18. århundredes opplysningsideer, den tidlige liberalisme, de Karl

Marxske teorier, alt dette ligger forut for den tid da G. J. Mendel og Ch. Darwin, A. Weisman og Th. Morgan gjorde oppdagelser som la grunnlaget for moderne vitenskap. Det er klart at den som ikke er istand til å skille seg med støvbeftengte tankeklisjeer må vike unna moderne vitenskap.

Men den vitenskapelige forskning vil ikke bli stående på stedet hvil selv om reaksjonære ideologer ikke greier å innpasse dens forskningsresultater i sin forestillingskrets om «det like menneske». Selv om det nok ennå er tid fremover med støtte fra Moskva og UNESCO vil lykkes disse menneskene å stemple moderne erkjennelser som «rasistiske».

Farer og misforståelser

Nasjonalsosialismen viste at man kan komme inn på sidespor når man tror å kunne løse raseproblemet

KAMPSANGER FRA DENGANG:

18.

Såvidt vi vet var også etterfølgende sang skrevet av O. L. Hoff, som later til å ha vært betatt av pangermanske ideer. Han synger iallfall stadig germanernes pris. Melodien er av Per Reidarson, Arbeiderbladets musikkritiker i sin tid og senere knyttet til Fritt Folk.

Fram i fylking

Markant (i festmarsjtakt).

Per Reidarson.

uten vitenskapelig strenghet, men tvertimot gjennom litterær schwung, intuisjon og delvis overfladiske slutninger. Vitenskapelige studier i det særlig hårdt rammede USA viser at det går an å følge annen vei.

Det som i dag er ubestridelig er at rasebegrepet omfatter noe langt mer enn det rent fysiologiske. «... Raseforskjeller er til stede både i adferd og i den spesifikke åndssfære... Også disse områder er underlagt arvelovene. De kan med andre ord ikke bli utelatt fra en rase-definisjon.» (G. Heberer: Anthropologie. Frankfurt 1959).

Eksempelvis er skjønnehetsidealet og gruppeforestillinger om «vakkert» og «behagelig» ved partner-

valg og seleksjon helt tydelig rasetypisk differensiert.

Vi tør altså slå fast at forestillingen om en enhetlig menneskehet må vesentlig innskrenkes ikke bare fra et fysiologisk, men også fra et adferdstypologisk standpunkt.

I tillegg gir de rasemessige variasjoner oss et innsiktsfullt og i den historiske utvikling virkende mønster, hvorefter de samfunnsstabiliserende nasjonalismer kan avgrense seg fra hverandre.

Enhver One-World-Konsept er derimot **objektivt reaksjonær**. Den tilslører nasjonalismene i og med at den benekter dem. Den ønsker å fortrenge dem inn i det irrasjonelle og ukontrollerbare.

(Forts.)

B. Stoltenberg:

Norges evindelige krig nok en gang

Misvisende avisreferater av Lindbäck-Larsens foredrag nordpå

Kontrollørene er på plass også i Nord-Norge.

31. desember (nyttårs-aften) bragte NRK resumé av saker og ting som i løpet av 1970 hadde passert i Norge. Dog ble intet nevnt om den største sensasjon, nemlig at statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann, i løpet av året hadde plukket ifiller og tilintetgjort usannheten om at den norske krig mot tyskerne i Norge fortsatte etter 10. juni 1940. Av hensiktsmessige grunner hadde rømlingene i England og noen kontaktmenn i Norge påstått at krigen i Norge varte til verdenskrigens slutt 8. mai '45. Med denne usannhet som grunnlag kunne uskyldige folk i Norge stilles for dertil opprettede særdomstoler og dømmes til økonomisk ruin, konsentrasjonsleirer og for noens vedkommende dømmes til døden.

Hva angår de misvisende avisreferater, har jeg liggende for meg: LØFOTPOSTEN, HARSTAD TIDENDE og OFOTENS TIDENDE, samtlige datert 1. desember 1970. Referatene knytter seg til foredrag general Odd Lindbäck-Larsen holdt i Oslo Militære Samfund 30. november 1970. Formålet med foredraget var å svekke Sverre Hartmanns dokumentariske påvisninger om den totale kapitulasjon av de norske tropper i juni '40, hvorved enhver norsk motstand mot de da seirende tyske styrker var slutt, samtidig som den av tyskerne dikterte kapitulasjonsavtale ble underskrevet av norske befullmektigede offiserer og av tyske ditto.

Det som har beveget general Lindbäck-Larsen til motmæle er Sverre Hartmanns opplysninger om at norske tropper etter kapitulasjonen fikk tyskernes tillatelse til å forbli som grensevakt i

Øst-Finnmark inntil videre. Her skal innskytes at tyskerne i øyeblikket ikke hadde styrker å avse til dette formål. Voksne folk som hele tiden oppholdt seg i Narvik under krigshandlingene mens disse varte, erindrer

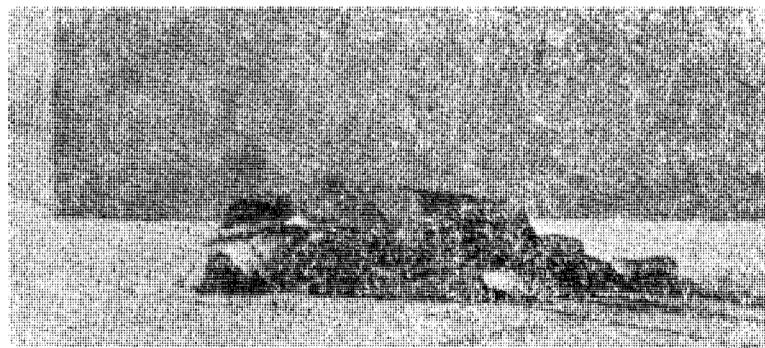
(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Denne av myndighetene hemmeligholdte mordserie av et stort antall er nektet etterforsket fordi Norges politiske og rettslige ledelse var direkte implisert i disse ugjerninger eller kommandert. Se f. eks. KJELSTADLI. Men man dømmes f. eks. en ung, idealistisk bondegutt til døden og dreper ham fordi han har gitt noen ørefiker med videre til terrorister — les patrioter — under okkupasjonen. Tildels kjøpt og bestilt av England, hvis de ikke følte seg oppmuntret til å handle diktert ut fra personlige kriminelle

i SIEGFRIED:

Hitler og hans bevegelse i historiens lys

ET SERIØST, LØDIG OG OBJEKTIVT VERK AV ERICH KERN

Adolf Hitler er en historisk personlighet man ikke så lett blir ferdig med. En rekke hatefulle angelsaksiske biografier har skildret ham som et uhyre, noen har fremstillet ham som et genialt monstrum, andre igjen som en svindler og taskenspiller. Og så har man på den annen side folk som ser på ham nærmest som en slags guddom, eller iallfall fremstiller ham som en skapende kunstner av aller største format.

Her hjemme er det jo vesentlig hetserne som har dominert, uten dog å ha kunnet legge synderlig mere ved på heksebålet. Dertil mangler de jo både kunnskaper og den nødvendige sinnets balanse. Folk og Land har imellom forsøkt å skape en litt mere saklig og nyansert debatt ved også å gjengi hva Hitlers venner og nære medarbeidere har hatt å si,

men det har man tatt oss svært ilde opp — og pussig nok ikke bare hitlermotstanderne, men også folk i den ekstreme annen leir. Når det gjelder de første, så har jo folk som Anders Lange fått vår påståtte hitlerbeundring fullstendig i vrangstrupen og blir ikke trett av å refse oss for denne ondskap, og den geskjeftige katolske prelat fra Hamar har vært inne på noe av det samme. Ingen av dem kan tydeligvis tenke seg at også en Adolf Hitler bør kunne ha krav på saklig vurdering.

De av Hitlers gamle medarbeidere som har vært villige til å tute med de nydemokratiske ulver og sverte sin gamle venn og sjef har blitt mottatt med jubel og materielle fordeler. Deres bøker går i kjempeopplag overalt og topper salgslistene i hele den vestlige verden. Vi tenker bl. a. på Baldur von Schirach og enda mere på arkitekt Speer, som begge har sikret seg en sorgfri alderdom med forræderiet mot sin fortid og mot sin gamle, dengang for-gudede sjef. Mens folk som Hitlers barndomsvenn, Kubicek, for ikke å snakke om den gamle sjef på Najonalteatret i Weimar, professor Ziegler, nok ikke spant synderlig silke på sine tapre forsøk på å skildre Hitler slik DE kjente ham. Sistnevnte har forøvrig nylig gjort et nytt forsøk og har sendt ut en bok med skildringer og uttalelser av en lang rekke personer som sto Hitler nær. Som et slags svar på Speer-boken, legger han bl. a. frem uttalelser i stikk motsatt retning fra Hitlers annen store arkitekt,

mannen som utformet det nye München og som også sto Hitler nær både som menneske og som fagmann.

En ny bok om Hitler i en annen gate er nå kommet på Verlag K. W. Schütz, Erich Kerns «Adolf Hitler und seine Bewegung». Det er første bind i en bred, saklig og upartisk skildring av Adolf Hitler. Neste bind skal omhandle statsmannen Adolf Hitler.

Erich Kern, en av de bærende krefter i DEUTSCHE WOCHENZEITUNG, har arbeidet på denne bok i mange år, og det er da også et usedvanlig seriøst verk han legger frem. Som gammel offiser i Waffen-SS, tilogmed i den Division Wiking som så mange norske frontkjemperer kjenner, var vel motivet til at han tok fatt på arbeidet ergrelse over alt det løgnaktige sprøyt som ble servert om Det tredje Rikes sjef og fører. Men han var heldigvis fra første stund tydeligvis klar over faren for at denne innstilling skulle drive ham over i en like uholdbar posisjon på den annen kant, slik at han legger frem og bygger utelukkende på solide kjennsgjerninger. Han gir seg ikke av med noen personlig vurdering av Adolf Hitler, men overlater dommen til leserne etter å ha lagt frem det som foreligger pro & kontra.

Det er en fantastisk spennende, og for de aller fleste nordmenn ukjent, beretning han legger frem om hvorledes det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderparti vokste frem og hvorledes denne nasjonalsosialisme etterhvert gikk over til særformen «hitlerisme».

(Forts. side 6)

Gregor Strasser (tilh.) sammen med Frank.

55. Njøten, Olav, 51, førstebetjent, Bergen NORSK TIDEND, LONDON, nr. 91, 11. november 1944: «Njøten, Olav, politikonstabel i Bergen. Ble skutt 6. 11. 1949. Njøten var angiver og ble likvidert på vegen

(Forts. side 8)

Norges evindelige krig — —

(Forts. fra side 5)
snakket om at de norske tropper skulle forbli på sin plass i Finnmark.

Det vil føre alt for langt å referere hva foredragsholderen sa for å få tilhørerne til å tro at kapitulasjonen i juni 1940 kun gjaldt lokale avsnitt i Norge, men ikke Finnmark. Hr. generalen fikk seg til å fortelle at kapitulasjonsavtalen kunne tolkes på forskjellige måter. (Sannsynligvis etter egne ønsker?) Her må det spørres om det virkelig er så enfoldige voksne mennesker i Norge at de tror at tyske generaler, som greidde å besette Norge fra Oslo til og med Narvik på noen få nat-tetimer 9. april 1940, skulle være så klønete og klossete at de ikke kunne skrive en forståelig kapitulasjonsavtale? Slikt tøv og utenom-snakke burde ikke forekomme.

De som har lest kapitulasjonsavtalen, i avskrift, hvoriblant underskrevne, erindrer meget godt uttrykket: **samlige** (gesamt) norske styrker og våpenarter, altså styrkene tillands, tilsjøs og i luften. Alt krigsmateriell skulle innen en bestemt dato på høstparten 1940 overlates til tyskerne.

At Norge umiddelbart etter medio juni 1940 fikk status som okkupert land til i mai 1945 er en ugjendrivelig kjennsgjerning. Ikke minst bekreftes dette ved at arbeidere fra LO og andre strømmet til og hjalp tyskerne med å opparbeide flyplasser flere steder i landet. Ennvidere ble bygget forsvarsanlegg, brakker etc. faktisk over hele landet. Arbeidene utføres for en vesentlig del av norske entreprenører. Dog var også mange norske arbeidere i direkte tjeneste under tyskerne. Hvor mange hundrede forretningsfolk som skrev seg inn i det opprettede Tysk-norske Handelskammer, erindres ikke nu.

Hertil kommer at gjenoppbygnings- og reparasjoner av krigsskadede hus og hjem ble foretatt i den utstrekning materialer kunne skaffes. Flere lokalbåter som trafikkerte på kysten var blitt senket mens krigshandlingene pågikk. En av dem for Narviks vedkommende enn eksisterende uskadd, «Barøy» gjenopp-tok sin vanlige rute Narvik—Trondheim. Sivile folk reiste med «Barøy» sydover, såvelsom nordover, delvis for besøk av pårørende, delvis for å kjøpe levnetsmidler og andre varer. Slike ting kunne umulig foregå hvis Norge fortsatt var i krig med tyskerne, som det

overalt i landet fantes mere eller mindre av.

«Barøy»'s skjebne på nordtur fra Trondheim ble at den ble senket av engelske torpedofly, eller muligens en undervannsbåt utfor Ofotfjordens ytre munning. De fleste som var ombord på denne reisen mistet livet. Selvfølgelig fantes noen tyskere også ombord. Det kunne være tyske soldater som kom fra hjemmebesøk i Tyskland, eller tyske kontorfunksjonærer som ble forflyttet. Allerede i 1941—42 — kom til Narvik og omegn en masse svenske ferdighus som ble overlatt til dem som hadde mistet sine hus under krigshandlingene.

Men tilbake til de misvisende avisreferater.

La oss se på noen overskrifter:

Lofotposten: «Det var Finnmarks sikkerhet vi hele tiden hadde i tankene». «Generalmajor Lindbäck-Larsen om situasjonen i Nord-Norge sommeren og høsten 1940.»

Harstad Tidende: «Lindbäck-Larsen om Finnmarkstyrken 1940.» «Feilaktig referat har satt Trondheimsavtalen i galt lys».

Ofotens Tidende: «Generalmajor Lindbäck-Larsen redegjør om norske myndigheters interesse for å bevare Finnmark som norsk område.»

«De norske styrker ble ikke stilt under tysk overkommando.»

Under foranstående overskrifter er en hel del skrevet, spesielt i Lofotposten og i Ofotens Tidende. Lofotposten skriver bl. a.: «Besettelsen av den finnmarkske grense i Nord-Norge skjer utelukkende av norske tropper under tysk overkommando». (Uthevelsen av meg).

Harstad Tidende's referat er kortfattet. Det antas at hensikten er å ikke forsnakke seg.

Ofotens Tidende's referat vedrørende generalens foredrag er fyldigere. Det unnser seg ikke for å fortelle, i motsetning til overskriften, følgende: «Besettelsen av den finnmarkske grense i Nord-Norge skjer utelukkende av norske tropper under tysk overkommando.» (Uthevelsen av meg).

Som man ser er overskriftene både i Lofotposten og i Ofotens Tidende, i strid med disse samme blads referater. Nu vel, det tjener kanskje en viss hensikt med sikte på lesere som lar seg innfange av prangende overskrifter.

Foranstående antas å være tilstrekkelig for lesere

Hitler og hans bevegelse - - -

(Forts. fra side 5)
Det er i denne forbindelse verd å merke seg at det ikke var Hitler som oppfant nasjonalismen, ikke engang navnet. Det eksisterte nasjonalsosialistiske bevegelser både i Østerrike og i Sudetenland før og uavhengig av Hitler, og det fant senere også sted et samarbeide med disse bevegelser på like fot. Et samarbeide fant også sted med andre nasjonale bevegelser og organisasjoner inntil Hitlers sterke personlighet og ubøyelige vilje preget DNSAP slik at noe samarbeide ble på det nærmeste umuliggjort.

La det være slått fast med en gang at Hitler ikke var villig til å dele makten med noen, hverken utenfor eller innenfor den bevegelse han ledet. Det var mange innen DNSAP, og spesielt i særorganisasjonen SA, som så annerledes på politikken — ikke minst på forholdet til Reichswehr — enn Hitler, og som forsøkte å drive sin egen politikk. De ble nådeløst fjernet. Det gjaldt for eksempel Röhms første tid

med full sans og samling til å skjønne at den påståtte vedvarende krig i Norge i 1940, absolutt sluttet 10.-11. juni 1940. At vårt land fra denne dato var under tysk okkupasjon er en annen sak.

I denne forbindelse kan tilføyes at statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann, i **Farmand** 7. mars 1970 har påpekt hvordan kapitulasjonsavtalen, som jo er skrevet på tysk, i oversettelse til norsk for en del er forvrengt. Det er kanskje årsaken til at norske offiserer har hittet ut muligheter til kjærkomne fortolkninger i strid med fakta.

Fjellidal i Tjeldsund, medio januar 1971.

B. Stoltenberg

Det tilføyes at Ofotens Tidende har nektet å gi plass for denne artikkel, som også ble sendt dette blad.

Da de tre nevnte avisers misvisende overskrifter er omtrent likelydende, ligger det nær å tro at det har foregått et visst samspill, dirigert fra visse hold (instruktører) i den hensikt at usannheten om de norske styrkers fortsatte private krig i Finnmark etter 10. juni 1940, da tyskerne hadde nedkjempet all militær motstand i hele landet, ikke skal forrykkes.

Februar 1971.

B. Stoltenberg

som leder av SA, det gjen-tok seg med hans efterfølger, stabsjefen von Pfeffer efterat Hitler selv hadde overtatt også som SA-sjef, og det kuliminerte med det blodige oppgjør med Röhm og hans SA-sjefer efterat denne påny hadde overtatt som stabsjef. Men det hører neste bok til.

Men det var ikke bare innen SA det var spetakkel og opprørstendenser. Enda farligere for Hitlers maktstilling var nok opposisjonsgruppen omkring brødrene Strasser. Otto Strasser var et urolig hode, han var kommet over til DNSAP fra det ytterste venstre, og han forsøkte å ta luven fra Hitler med et radikalt nokså utopisk sosialistisk program. Otto Strasser ble raskt sjaltet ut og forsøkte seg med en splittelsesgruppe som dog aldri fikk nevneverdig tilslutning. Først under annen verdenskrig kom han til å spille en viss rolle igjen i utlendigheten som hitlermotstander.

Broren Gregor Strasser, som i likhet med Otto hadde tjenestgjort som offiser i første verdenskrig, var av en helt annen støpning. Han var en drivende kraft i partiet og sto Hitler nær også efter dennes brudd med Otto. Det var noe av en tragedie da han i siste fase av maktkampen ble fanget inn av den sleipe general Schleicher som tilbød ham visekanslerstillingen. Han ble drevet over i direkte opposisjon til sin gamle venn Hitler og måtte forlate partiet umiddelbart før maktovertagelsen. Under det senere oppgjør med SA mistet både han og general Schleicher livet, men også det hører neste bind til.

Det er vel grunn til å merke seg at både brødrene Strasser og mange av SA-opprørerne hørte til blant de mange som la hovedvekten på den sosialistiske del av nasjonalismen, i motsetning til Hitler selv som var fylt av følelsen av å være kallet av Forsynet til å gjøre Tyskland stort og mektig igjen efter alle ydmygelsene, til å bygge opp Det tredje Rike. Altså den nasjonale side av saken. Skulle et slikt rike kunne skaffe seg de nødvendige maktmidler som en stormakt må ha for å kunne bestå, så kunne ikke Hitler nøye seg med en militshær bygget på SA. Han måtte få Reichswehr med seg for å kunne bygge den nye tyske forsvarsmakt på solid grunn.

Men det er ganske interessant å tenke på hvorledes det kunne ha gått hvis disse

opposisjonsfolkene hadde fått overtaket. Da hadde vel verdenshistorien tatt et annet forløp.

Det er klart at en bok om Hitler også må komme inn på det som alltid blir holdt frem som det avgjørende i en diskusjon om den tyske partifører og statsmann, den antisemitisme som hans underordnede med Himmler i spissen utnyttet til egenmektige handlinger i øst. I samme forbindelse nevnes også hans innstilling til «østfolkene». Det heter herom i boken:

«Dertil kom ennu to verdensanskuelse-prinsipper som han hadde erhvervet seg i sitt østerrikske hjem, fremfor alt i Wien, prinsipper hvis følger for ham, for det tyske folk, og sluttelig for hele Europa, skulle bli så skjebnesvangre. For det første hans undervurdering av de slaviske folk i sin alminnelighet og russerne i særdeleshet. I Linz, og enda mere i Wien, hadde han lært å kjenne det tsjekkiske, slovakiske, rutenske tjenestepersonale med den fromhet som var egen for denne stand og hadde falskelig derav trukket sine slutninger om hele rasen. Om den slaviske nasjonalisme og dens dyptgående strømninger visste han intet, eller han tok det ikke til etterretning.

For det annet overtagelsen av Georg Ritter von Schönerers betingelsesløse rasistiske antisemitisme, som utelukket alle kompromisser og omveier. En partifører kan være kompromisløs. En statsmann uten kompromisser finne det imidlertid ikke. Den tysknasjonale Schönerers antisemitisme møttes hos Hitler — og hos en stor del tyskere — med hine religiøse motiver som gjennom århundrer belastet forholdet mellom jøder og kristne: Jødene var «gudsmordere», som korsfestet Gud i Jesu Kristi skikkelse. Allerede i 1923 hevdet Hitler at når han verget seg mot jødene så tjente han «Herrens verk».

På denne arv fra Wien skulle sluttelig han og det av ham ledede tyske rike strande.»

Det er ikke minst idag grunn til å understreke at det tross alt er en forskjell mellom nasjonalsosialismen som sådan og Hitlers spesielle form for den: «hitlerismen», noe forøvrig Rosenberg også peker på i sine opptegnelser i dødscellen («Grossdeutschland, Traum oder Tragödie»)

På den annen side peker Kern i boken på den ubestridelige kjennsgjerning at det ikke var noe politisk tilfelle som førte Hitler til makten, slik mange hevder idag:

Langs veien — —

(forts. fra side 1)

på den mann som fulgte Odd Nansens far trofast under livsfarlig innsats for sultende og nødlidende?

For disse vemmelige angrep på Quisling nettopp på dette punkt er det intet nytt i, og så lite fornemt at Nansens enke, fru Sigrun, i Tidens Tegn 11. oktober 1933 offentlig tok avstand fra dem slik: «Enig eller ikke i herr Quislings politikk, tror jeg mange mennesker beklager den personlige og fornærmelige form valgkampen mot ham har tatt. Det vil sikkert interessere å høre hva Fridtjof Nansen mente om sin hjelper. Han har ofte uttalt sin glede over å ha en sådan mann til hjelp, en ypperlig administrator — selvoppofrende og hederlig. Hans ansikt lyste når han nevnte Quislings navn.»

Om dette sier den fornemme ifølge Hewins at «Sigrun Nansens valgattest ble lagt henne i munnen (av Nini Roll Anker) da hun var blitt gammel, det var

«Organisasjon og propaganda kan utrette meget, men bare når det politiske, økonomiske og kulturelle grunnlag er forhånden. Hitler var et historisk fenomen, som uten de historiske hendelser, spesielt uten Versailles-diktatet slett ikke ville ha vært mulig. I denne truende, skjebnesvangre stilling utfylte han et vakuum hos det tyske folk.»

Men Kerns dypt seriøse og dyptpløyende bok stiller leseren overfor så mange nye synspunkter og nye overveielser at det her ikke har vært mulig mere enn å streife noen ganske få.

Hitler var uløselig knyttet til tysk nasjonalisme og tysk opprør mot den urett seierherrene begikk mot det slagne Tyskland etter første verdenskrig. Etter den siste har man gjort samme dumheter om igjen og i enda større målestokk. Det kan også gi grunn til refleksjoner.

Men om partiføreren og statsmannen Adolf Hitler var typisk tysk, og forsåvidt ingen eksportvare, så stiller det seg annerledes med nasjonalsosialismen, som slett ikke er Hitlers oppfinnelse og som forener de to sterke krefter også i dagens politiske strid i en hel verden.

Erich Kern: *Adolf Hitler und seine Bewegung*. Verlag K. W. Schütz. Selges gjennom FOLK OG LANDS BOKTIENESTE.

Pris innb. kr. 55,—

meget uheldig». Så får da hver tro hva han vil om dette. Odd Nansen vet i sin bok å berette om uttalelser Fridtjof Nansen skal ha gitt ham om Quisling, uttalelser som ikke var smigrende for den mann han gang på gang søkte som medarbeider under hjelpearbeidet, og som ingenlunde svarer til det bilde VI har av Fridtjof Nansens utvilsomt fornemme sinnelag.

Vi skal da heller ikke komme nærmere inn på hva Odd Nansen i sin bok beretter om en samtale han har hatt med Quisling i okkupasjonstiden. Samtalen ble ført mens landet ble herjet av en opphetet borgerkrigsstemning, da Quisling selv var fylt av det kalle han mente å ha: å redde Norges selvstendighet med sikte på den tyske seir som syntes å avspeile seg. En innsats for fedrelandet han mente Odd Nansen og hans krets satte i fare. Hvis det referat Odd Nansen gir i sin bok er så noenlunde korrekt, så synes det iallfall å vise at Quisling slett ingen urimelig tyrann var. For Odd Nansen var direkte uforkammet mot den mektige uten at det ble krummet et hår på hans hode. Selv forfatteren antyder jo ikke engang at Quisling eller NS hadde noe å gjøre med at Nansen på et senere tidspunkt ble tatt hånd om av okkupasjonsmakten.

Men Odd Nansen med det fornemme sinnelag nøyer seg ikke med å legge kritiske ord om Quisling i Fridtjof Nansens munn — stikk i strid med hva Fridtjof Nansen i bøker og skrivelser sa om sin medhjelper — han deltar også selv med liv og lyst i den gamle hets. Vi får påny høre historien om at Quisling «tilbød norske arbeiderpartiledere å hjelpe til med å danne «røde garder» i Norge. Quisling har som kjent gitt en helt annen fremstilling av den sak enn Nansens marxistiske vitner. Men påstanden gir iallfall den fornemme anledning til å skrive dette om den døde og forsvarsløse Quisling: «Denne dulgte politiske virksomhet, mens han ennå var engasjert i humanitært hjelpearbeid og som han sikkert aldri nevnte for min far, men som min far nok (!) fikk anelse om, var et brudd på forutsetningene for hans engasjement i hjelpearbeidet og bidro vesentlig til å undergrave tillitsforholdet mellom min far og ham.» Dette er såvidt vi kan se en ny versjon som vel skal bestyrke påstanden om at stemoren var like se-

nil og upålitelig som Knut Hamsun.

Ja, for mannen med den «gripende» samtidshistorie skubber seg også på den vel avdøde Knut Hamsun. Vi nevner dette fordi det gir et lite glimt av at den unge Odd Nansen nok hadde hatt oppfatninger som kanskje gjorde det naturlig å regne ham med blant Nasjonal Samlings sympatisører.

Da Atenposten i november 1941 bragte en nekrolog over en mann som hadde vært medlem av Nobelkomiteen og deltatt i utdelingen av fredsprisen til Ossietzky, sendte Hamsun avisen et innlegg hvor han syntes avisen burde ha nevnt at vedkommende «hjalp til å premiere med Stortingets fredspris en tysk journalist som allerede Weimarforfatningen hadde dømt for landsforræderi.»

I den anledning følte den geskjeftige fornemhet seg kallet til å sende Knut Hamsun et uforskammet privatbrev. Han forsvarer her utdelingen av fredsprisen og minner om at om Weimarrepublikken dømte Ossietzky for landsforræderi, så spilte det «like liten rolle som at en annen forfatning sendte ham i konsentrasjonsleir, hvor han i nød og elendighet endte sine dager.»

Nå må imidlertid Odd Nansen innrømme at han også i sin tid hørte til dem som angrep Nobelkomiteen for valget av Ossietzky. Han slår fast at Knut Hamsun er av en annen oppfatning enn komiteén. «Jeg var det også. Kanskje er saken den at jeg var for ung — og at De er blitt for gammel?»

Som Sigrun Nansen!

Heller ikke denne uforskammethet fra Fridtjof Nansens fornemme sønn likeoverfor den gamle nobelpristager Knut Hamsun førte til ubehageligheter for førstnevnte. Hamsun lot det selvsagt passere som det loppstikk det var i likhet med hva Quisling gjorde.

Og ettersom alle gode ting er tre også i den virkelig fornemme verden, beretter Odd Nansen om nok en samtale, med minister Riisnæs. Han har etter hva han beretter skjelt ut også denne minister, som han forøvrig kjente fra før — kanskje fra den gang han var NS-motstandernes statsadvokat i Trotsky-saken? Men her gir han da iallfall en forklaring på hvorfor også denne tyrann lot seg skielte ut uten å grine til represalier. Riisnæs hadde i sin tid gitt husly til en jødisk flyktning, forklarer Nansen, og

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

som ble grunnlaget for den nasjonalsosialistiske revolusjon. Jeg vet at alle vi her bare vil oppleve den aller første begynnelse i denne store omveltende utvikling. Hva kan jeg annet ønske enn ro og fred? Til dem som påstår at dette bare er statens ønske har jeg følgende å si: **Når stat og riksstyre vil fred, har folkene heller aldri ønsket seg krigen!**

Tyskland trenger freden og vil freden! . . .»

Ovenstående vil nok mange nekte å tro ble uttalt av en statsmann, som engang for alle er blitt stemplet som demagog, krigshisser og jødemorder. Ikke desto mindre ble talen holdt 31. mai 1935 i den tyske Riksdag av busemannen personlig, han med barten De vet. Men talen faller sammen med så meget annet vi vet om Adolf Hitler, riktignok kjent av altfor få.

Den britiske historiker A. J. P. Taylor understreker i sin bok «Årsakene til den 2. verdenskrig», Hitlers påfallende interesseløshet i utenriksspørsmål, inntil -39, da han ble tvunget til interesse. Hans tid gikk med til oppbygningen av Tyskland, hans tanker kretset om det fremtidige nasjonalsosialistiske system. Som hårdt skadet frontsoldat fra 1. verdenskrig kjente han altfor godt til krigens lidelser.

Taylor dokumenterer også Tysklands utilstrekkelige militære styrke i 1939 sammenlignet med de potensielle fienders. Storbritannia og Frankrike stod sterkere i samlet krigsmakt enn motstanderen, på de aller fleste områder. Hitler og hans menn var ikke forberedt på storkrig da den kom, og de hadde langt mindre planmessig utløst den.

Vitner som var tilstede da v. Ribbentrop meddelte Hitler Englands krigserklæring, kan også berette at Føreren var lamslått og deprimeret

hadde søkt Nansenhjelpens assistanse i den anledning. Nå var han redd for at tyskerne skulle få vite dette og at Odd Nansen skulle angi ham! Vel, dette får klare seg om en «doft» fra den fornemme verden, som Karl Gerhard sang om. Det kunne nok være litt av hvert ellers også å hefte seg ved — som dette at biskop Berggrav med sin «Folkedommen over NS» fremstilles som en av de virkelig store silkefrontmenn! — men det får være måte på fornemhet også.

*

over nyheten. Tysklands fiender hadde samlet seg til angrep, en drøm var gått i stykker.

Dale-Gudbrand

Byen - -

(Forts. fra side 2)

kon Håkonsen hyldes som konge på Haugar.

Kong Håkon, senere kalt den gamle, ble den store kongen på Tunsberghus. Han bygger ut borgen til slott og festning. Datteren Kristina blir gift med en spansk prins. Under kong Håkon er Norge et sterkt rike og Tønsberg en kjent by. Men Bergen og Oslo er også byer av rang, og de vokser hurtigere.

Håkons sønn Magnus, senere Lagabøter, ble gift med prinsesse Ingeborg av Danmark, Erik Plog-pennings datter. Hun kommer til Tønsberg i 1261. Håkon den gamle dør på tokt til Orkenøyene, og kong Magnus regjerer fra Tunsberghus, hvor dronning Ingeborg får en sønn som døpes Håkon.

I dette jubileumsåret går Tønsberg inn for prinsesser. Byen vil knytte sin stjerne til mildere symboler enn sverd og skjold. Vi nevner da den tredje prisen av Tunsberghus, den deilige Blanca av Namur. Fra det fruktbare Flandern kom hun med praktfullt følge i 1335 for å vies til Magnus Erikson, Norges og Sveriges konge. Byen og berget, med kirker og klostre, slott og festning, ble pyntet til fest. Trompetene gjaller, på havnen ligger fremmede skip. Her feires et bryllup som har levet i byens historie. Det festes dag og natt. Neste dag vet hele byen at dronning Blanca har fått berg og slott og hele Tønsberg feirdsle som morgengave.

Den felles kongsmakten med Sverige fører til misnøye. Kongeparet reiser mellom rikene og besøker ofte Tønsberg. På denne tiden kommer Svartedauen til landet. Døden med sin store ljå meier ned for fote. Kong Magnus sitter lenge som fange i tårnet på Stockholm slott. Hans sønn Håkon kommer i strid med Hansa-statene. Et skip med varer til hovedsmannen i Tunsberghus blir kapret av tyskerne og hele mannskapet halshugget. Hanseaterne fører på mange måter en ny tid til Norge, med godt og med ondt.

Kong Håkon VI dør på Akershus slott i 1380. Med kongens død opphører Tønsbergs rolle som kongeby og politisk senter. Kalmarunionen gjør slutt på Norges selvstendighet.

Likvideringene - -

(Forts. fra side 5)

til sitt arbeid. Han ble 46 år gammel. Andre ting som hefter ved Njøten er at han presenterte seg som prest, slo om seg med Guds ord og bønn. Han var også innviklet i Telavåg-affæren.»

SUNNMØRSPOSTEN nr. 292, fredag 15. 12. 1944:

«De saklige data om den myrdede er følgende: Olav Njøten ble født 30. mars 1893 i Austerheim. Han gjennomgikk folkeskole, lands-gymnas med eksamen artium, handelsskole, Bergen politiskole og Statens politiskole, hvorpå han ble ansatt ved Bergen politikammer 16. mars 1923, betjent ved Stapo 15. juni 1941, førstebetjent 1. mars 1944.

«Han var en tid pinsevev, men sluttet seg så til Oxford-bevegelsen. Innen alle kretser var han en rettlinj og avholdt mann, ubestikkelig. I politiets arkiver finnes det mange bevis på at Njøten ikke var noen «angiver» og udyr. Hans innsats var til beste for alle. Det som skjedde var at ryktespredere innen kristelige kretser i Bergen startet en rykteflom, som var til de grader skitten at LONDON ble oppmerksom, og etter en tid sendte likvideringsordre. En av de sterkeste mistenkte er k.sjef F. S., L.haugen 27. Han ble arrestert for offentlig ryktmakeri, men ble sluppet ut igjen da han viftet med Testamentet og sa at en kristen spreder ikke løgn. Men summen av all elendigheten ble at Olav Njøten, en av de fineste mennesker som har vært i Bergenspolitiet, ble drept av «kristne» ryktespredere.»

56. Nilsen, Anton, fra Hurum

Ble likvidert i begynnelsen av april. Likvidasjonen er utført av derværende Kommunist-gruppe. Nilsen var mistenkt for «angiveri». (Kilde: Norske Nyheter, LONDON, 27. april 1945).

57. Mathisen, Thoralf. Statspolitikonstabel

Ble mandag morgen kl. 8 den 25. september 1944 skutt i Tåsenveien. Dette var en «borgerlig» likvidasjon. (Sikringstjenesten?)

(Kilde: «Fritt Land» onsdag 27. september 1944.)

58. Dammen, Walter. Politibetjent ved Sandvika politistasjon.

Likvidasjonen ble utført av den kommunistiske «silkesnorgruppa», og skjedde natten til den 19. april 1945.

Politibetjent Dammen ble fulgt til sitt siste hvilested av en stor sørgeskare. Han var en avholdt mann. Hel-

BRANDT SOM FREDSPRISKANDIDAT!

En tysk sosialdemokratisk politiker dame har fått den geniale idé å foreslå ingen ringere enn Willy Brandt, forfatteren av en geriljahåndbok til bruk mot det egne fedreland, til fredsprisen og det berømmelige norske heimefrontorganen VG — som til og med har klart å utkonkurrere Dagbladet i presseufyselighet — roper hurra så det ljoer. Det skulle derfor ikke forundre oss om den viden beryktede norske nobelkomité føyet nettopp Brandt til rekken av de minneverdige forgjengere. Ellers skulle en jo tro at det måtte finnes en eller annen brukbar svarting før turen kom til hvite negre. *

OGSÅ EN KRIGSBRAGD

Den utrettelige tilbake-skuer i Morgenbladet, Farmand og deslike liberalistiske organer som innbilder seg de er konservative, Benjamin Vogt har fylt 70 år og er behørig hyldet i alle slags publikasjoner. Han er jo mannen som skrev smedeboken om sin gamle russlandskollega Vidkun Quisling og den ubøyelige forkjemper av den evig fortsatte norske krigen, så man bukker ærbødig både på venstrefløyen og nyanse-ne bortover. Ikke minst i Dagbladet naturligvis. Der leser vi så øyet blir stort og vått følgende: «(Vogt) var med og organiserte norsk motstand i Gudbrandsdalen, slik at tyske fallskjermtrupper ble nedkjempet til Dov-

hjetet og trofast til det siste — —.

(Kilder: «Aftenposten» 26/27. april 1945, «Fritt folk», 27. 4. s.å., «Fritt Land» nr. 49, onsdag 2. mai 1945.)

59. Knudsen, Sigvart Caspar

Et medlem av Nasjonal Samling, Sigvart Caspar Knudsen ble skutt ned på gaten utenfor sitt hjem fredag morgen. Man fant liket ved 8-tiden om morgenen og mordet hadde antagelig skjedd noen timer tidligere. Knudsen var avdelingssjef i likvidasjonsstyret, som tar seg av likvideringen av eiendom som tilhører nordmenn som er deportert (!) eller dømt for statsfiendtlig virksomhet.» (Kilde: «Norsk Tidend» nr. 74 (411), onsdag 13. 9. 1944. NTB fra Stockholm samme datum.)

(Forts.)

re og veien til Vestlandet åpnet.» Det er det samme Ralph Hewins beskriver slik (i artikkelserien i Folk og Land i 1969, se bl. a. jule-numret): «Da 63 tyske fallskjermssoldater landet i nærheten av Dombås 14. april viste den enkle oppgave å omringe dem seg å ligge utenfor evnen til Ruges kombinerte styrker i 5 dage.» Det måtte altså faktisk en Benjamin til for å vinne det store slag med de ruge-ske hovedstyrker. *

VI SYNTES NOK

det ble langt mellom avsløringene av «nazistiske kuppplaner» i Bundestyskland enda så godt norsk dags-presse har besatt området med hetsere av virkelig klasse, slike som Dagbladets Jon-Hjalmar og Arbeiderbladets Tron Gerhardsen, for bare å nevne etpar. Innet nazistisk host i lovåttent pleier å gå disse herrer forbi, så vi begynte faktisk å frykte for at hele Vest-Tyskland var blitt brandtdemokratisk. Men nå er Tron Gerhardsen på pletten igjen og får trespaltet oppslag i Arbeiderbladet for «Nynazistisk terrorgruppe avslørt i Vest-Tyskland.»

Riktignok har den store sammensvergelse bare bestått av «12 mann i alderen 30—40 år i området Düsseldorf — Köln — Bonn» og kan altså ikke tilhøre Hitlers gamle drabanter. Og riktignok hadde de ennu ikke drevet noen terror, bare vært i besiddelse av noen håndvåpen, men en kan jo aldri vite hva slike skumle folk som er uenige i den brandtske realisasjon av tyske østområder kan finne på! Det verste var imidlertid at rabulistene hadde brukt et bilde av Willy Brandt i norsk uniform som blink under skyteøvelser. Sammen med sin østlige kompis, Ulbricht, i sovjetuniform. Men dette kan vel ikke egentlig kalles terrorhandlinger mot de to rød-mussete kamerater? Da presterer jo de hellige dyr på venstre fløy bedre saker. De bruker levende politifolk som blink!

Egentlig skulle man vel tro at det nasjonaldemokratiske parti gjennom felles innsats av de gamle partier og DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG var så utradert av tysk politikk at det ikke var nødvendig med nok en omgang. Men så synes ikke Gerhardsen. Han slår fast

at de arresterte, eller iallfall «de aller fleste» av dem er med i NPD. Ellers får man vel være glad over at Bundesrepublikken påny er reddet i siste øyeblikk. *

I POLITIKKEN

er det ellers mange krokveier. Selv om Willy Brandt er aldri så villig til å gi Polen alt man forlanger av tysk land, så er visst ikke polakkene selv så trygge likevel. Iallfall heter det i en melding i et tysk blad at den polske regjering vil overdra «kirkeeiendommene i de polske vestområder» til den katolske kirke. Etter den polske kommunistledelses «rettsopfatning» ble den tyske evangeliske kirkes eiendommer ved krigens slutt beslaglagt av staten av daværende «minister for vestområdene» Gomulka. Straks Vatikanet anerkjente Oder-Neissegrensen kan imidlertid en stor del av disse eiendommer i Oder-Neisse-området overføres til den katolske kirke. Så får en da se om agnet slukes av Vatikanet, som hittil har nektet å godkjenne det polske rov. *

FLERE OG FLERE SPØRSMÅLSTEGN

kan en visst sette ved verdien av det norske forsvar trass i milliardene det koster og trass i NATO-dirigeringen. Soldatene får lov til å løpe grasat i «røde soldatbøker», mytterier og soldaterråd, vel ikke fordi forsvarsledelsen intet skjønner, men fordi en unnfalende presse faller den i ryggen ved enhver anledning. Siste nytt er at det i dagspressen slås stort opp at soldatmøter krever streikerett for soldatene! En vet faktisk ikke enten en skal le eller gråte. Imidlertid bør man vel absolutt gråte over kommentaren fra Unge Høyres formann Hans Svelland. Riktignok tok han «personlig» (han kunne tydeligvis ikke si noe om organisasjonens stilling) avstand fra streikerett — tenk det da, Hedda! — men «medbestemmelsesrett stiller jeg meg positivt til». Så etter Svellands mening bør troppsjefen før han kommanderer forelegge soldatene til «medbestemmelse» om det skal være «Presenter gevær» eller «Ved foten gevær». Dette såkalte Unge Høyre blir da mere og mere forvrøvlet!

DEN MÅ TIDLIG KRØKES . . .

Siste nytt fra det seksualdemokratiske Sverige er et forslag fra en ungdomsorganisasjon på venstrefløyen om at fødselskontrollen bør iverksettes allerede før den kjønnslige omgangen begynner. Og under ingen omstendigheter senere enn ved fylte 12 år. Ville det ikke være greiere med alminnelig sterilisasjon av det svenske folk, da hensikten jo åpenbart allikevel er å bringe fødselen av svenske barn til opphør? Man utarbeidet jo i sin tid en plan for hvordan et visst antall leger skulle kunne sterilisere hele det tyske folk i løpet av tre år. Og av svenskene er det jo bare ca. 8 millioner. *

TYSK PÅ FREMMARSJ

Det tyske sprog vinner stadig terreng trass i all antigermansk hets og hatpropaganda. Aldri har søkningen til tysksproglige læreanstalter og kulturinstitusjoner vært så høy. Selv i tyskhatets høyborg USA, er det fler og fler som finner det interessant eller nødvendig å lære tysk. Bare i Chicago kan den tyske sprog lærerforening fortelle at man for tiden har over 5 000 elever. Og i Canada er antallet tyske sprogskoler vokset fra 15 til 65. *

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND